

Η ιατρική παράδοση και ο ιατρικός διεθνισμός της Κούβας δεν είναι κάτι ιδιαίτερα γνωστό στη Δύση, γεγονός λίγο – πολύ αναμενόμενο στη δύνη της παγκόσμιας πολιτικής. Τα νούμερα κάνουν λόγο για 42.000 εργαζόμενους σε διεθνείς συνεργασίες, σε 103 διαφορετικές χώρες, εκ των οποίων περισσότεροι από 30.000 είναι προσωπικό υγείας, συμπεριλαμβανομένων περίπου 19.000 γιατρώ ν.



Υπάρχει και η αδιασταύρωτη άποψη ότι η Κούβα παρέχει περισσότερο ιατρικό προσωπικό στον αναπτυσσόμενο κόσμο από όλες τις χώρες του G8. Υποστηρίζεται ότι οι αποστολές της Κούβας είχαν σημαντικές θετικές τοπικές επιπτώσεις στους πληθυσμούς που εξυπηρετούν, ενώ ακόμα εικάζεται ότι οι ιατροί είναι το σημαντικότερο προϊόν εξαγωγής της χώρας. Εννοείται ότι πάνω σε αυτή τη δραστηριότητα έγινε και γίνεται ένα ακόμα πολιτικό παιχνίδι ένθεν και ένθεν αλλά κανένα επιχείρημα δεν μπορεί να ανατρέψει το ουμανιστικό κομμάτι της κίνησης.

Μόνον για τον 21ο αιώνα, ας θυμηθούμε πως μετά το ασιατικό τσουνάμι του 2004, η Κούβα έστειλε ιατρική βοήθεια στη Μπάντα Άτσεχ και στη Σρι Λάνκα. Στον τυφώνα Κατρίνα, η Κούβα προετοίμασε 1500 γιατρούς για να στείλει στη Νέα Ορλεάνη, αλλά η προσφορά απορρίφθηκε. Λίγες μήνες αργότερα η έφυγε αποστολή για το Πακιστάν μετά τον σεισμό του Κασμίρ το 2005. Ταξίδεψαν περισσότεροι από 2.500 εμπειρογνώμονες αντιμετώπισης καταστροφών, χειρουργοί, γιατροί και άλλο προσωπικό υγείας. Παρέμεινε εκεί περισσότερο από 6 μήνες.

Το 2010 ήταν παρούσα στην ιατρική κρίση της Αϊτής μετά τους σεισμούς. Το 2014 έστειλε 103 νοσηλευτές και 62 γιατρούς για να βοηθήσουν στην καταπολέμηση της επιδημίας του ιού Ebola στη Δυτική Αφρική, τη μεγαλύτερη συνεισφορά του υγειονομικού προσωπικού από κάθε άλλη χώρα. Για να φτάσουμε στις μέρες μας όπου μια κουβανική ιατρική ομάδα αποτελούμενη από 50 άτομα έφτασε στην Ιταλία ώστε να βοηθήσει στον

πόλεμο κατά της πανδημίας του Covid-19. Κάποιο μέλος αυτής της αποστολής μπορεί να ήταν ένα από τους 8300 Κουβανούς που εξυπηρετούσαν τις φτωχότερες επαρχίες της Βραζιλίας και αναγκάστηκαν να αναχωρήσουν μετά την ανάληψη της εξουσίας από τον Ζαΐρ Μπολσονάρο.

Από κοντά έφθασε και η είδηση από το πρακτορείο Reuters. Η Αλβανία, η φτωχότερη ίσως χώρα της Ευρώπης, έστειλε ομάδα γιατρών και νοσοκόμων στη γειτονική Ιταλία για να συνδράμει στην αντιμετώπιση της πανδημίας. Η κυβέρνηση του πρωθυπουργού Έντι Ράμα διέθεσε 11 εκατομμύρια λέικ (περίπου 90.000 ευρώ) για να αποζημιώσει την 30μελή εθελοντική ομάδα, που προσφέρθηκε να εργαστεί επί ένα μήνα στην περιοχή του Μπέργκαμο. Το πρακτορείο έκλεισε τη είδηση γράφοντας: *«Η Ιταλία βοήθησε την Αλβανία που είχε αντιμετωπίσει μια σειρά κρίσεων μετά την κατάρρευση του κομμουνισμού στα τέλη της δεκαετίας του 1980, συμπεριλαμβανομένου του κινδύνου πείνας στις αρχές της δεκαετίας του 1990 και της αναρχίας το 1997. Τα Τιράνα θεωρούν την ιατρική βοήθεια ως ευκαιρία να αποπληρώσουν τις ευνοϊκές υπηρεσίες, όσο μικρή κι αν είναι η συμβολή».*

Στον αντίποδα, Η Ουγγαρία έγινε η πρώτη χώρα στην ιστορία της ενωμένης Ευρώπης που αναστέλλει επ' αόριστον την λειτουργία του κοινοβουλίου. Το CNN μετέδωσε πώς το κοινοβούλιο της, ψήφισε για να επιτρέψει στον πρωθυπουργό Βίκτορ Ορμπάν να αποφασίζει με διάταγμα επ' αόριστον, προκειμένου να καταπολεμήσει την πανδημία, δίνοντας στον λαϊκίστη ηγέτη πρόσθετες εξουσίες.



Το νομοσχέδιο, το οποίο έχει ήδη επικριθεί από διεθνείς παρατηρητές ανθρωπίνων δικαιωμάτων, δεν έχει καθορισμένη ημερομηνία λήξης και επιτρέπει στον Ορμπάν να παρακάμψει ορισμένα δημοκρατικά θεσμικά όργανα. Εγκρίθηκε από το κοινοβούλιο με 138 ψήφους υπέρ και 53 κατά.

Και είναι αλλόκοτο για την Ουγγαρία, η οποία το Φθινόπωρο του '56 θρήνησε 2.500 θύματα, ενώ 200.000 Ούγγροι εγκατέλειψαν την χώρα, μετά την Σοβιετική εισβολή η οποία έγινε προκειμένου να καταπνίξει τη λαϊκή επιθυμία για ύπαρξη πολυκομματικού κοινοβουλευτισμού. Αυτό ακριβώς που μόλις πέρασε στο περιθώριο.